

се пазеше отъ тѣхъ, той заобиколи малкото оазисче отъ нѣколко дървета и още по-безшумно плъзна напредъ. „Какъ ли ще се очуди той, като ме види!“ — безсмислено си каза той. И отново Запетайката затича като пазѣше сѣнкитѣ и се озърташе комично наоколо.

Близо до паметника той се спрѣ внезапно, като че ли си спомни нѣщо. После, махна безнадеждно ржка и отиде до паметника си.

Погледна го и голѣмата прилика силно го порази, като че първи пътъ я забеляза.

„Досущъ сжщия съмъ“ — мина бързо презъ ума му и кой знае въ каква асоциация, прибави полугласно, съ странно бледа усмивка.

— Загадки сме ние!

Но изведнажъ, той си спомни за вестника и го попипа въ джоба си.

Обвзе го пакъ прежното отчаяние. Чувството на безпомощна изоставеностъ все по се вдълбочаваше и сплиташе съ това на нѣкаква горчива отбелѣзаностъ.

Гледаше паметника си и въ самозабрава, тжжно си приказваше:

— Защо ми направи това ти? Защо ме обиди? Може и да не съмъ кой знае какво азъ, но нали съмъ човѣкъ? Защо да ми се смѣятъ, защо да ме разиграватъ? Хе-хе-хе-хе!.. Да бѣше живъ човѣкъ ти, щѣхъ да ти кажа — стани отъ стола и си върви, иди нѣкъде въ пустинята... но ти не разбирашъ... А съ тебе сега и за двама ни е трудно.. Или ти или азъ..“

И той си спомни за самоубийство и потрепера. Представи си какъ тегнѣе, овисналъ на паметника, и хората минаватъ, гледатъ го и съжаляватъ, но нѣкакъ съвсемъ не тжжно, а почти съ смѣхъ: „Ай, ай, бедния, отъ радостъ се побъркалъ!“ Но